

PARAULES DE VIDA

«Pregueu a l'amo dels sembrats que envie segadors als seus sembrats» (Mt 9,38)

El beat Pau VI va instituir fa 54 anys la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions. Va voler que se celebrara cada any el quart diumenge del temps pasqual, en el que escoltem les paraules de Jesús presentant-se com el Bon Pastor que coneix les seues ovelles, les estima i dóna la vida per elles. Tots som conscients de la necessitat que té el Poble de Déu de pastors segons el cor de Crist, que li parlen en nom seu, que el guien i que el cuiden, no com assalariats, sinó amb el mateix amor del Senyor. A partir d'aquest any, la Jornada per les Vocacions Natives en les esglésies dels territoris de missió s'unirà a aquesta instituïda per Pau VI.

El papa Francesc, en el missatge que ha dirigit a l'Església per a la jornada d'aquest any, ens recorda que la motivació que ha d'haver-hi en qui se sent cridat a seguir el Senyor ha de ser «un desig incontenible de portar la Bona Notícia als germans, a través de l'evangelització i el servei mogut per la caritat». Una autèntica vocació és la d'aquell que no pretén «anunciar-se a si mateix, ni vetllar pels interessos d'un negoci». Té el

seu origen en una trobada amb Crist que li ha transformat el cor, per la qual cosa «no pot guardar aquesta experiència per a ell». Els qui han sentit la crida del Senyor a seguir-lo en la vida consagrada, en el ministeri sacerdotal i en la vocació missionera, han estat cridats «perquè estigueren amb Ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,14-15). «La relació amb el Senyor (afirma el Papa) implica ser enviat al món com a profeta de la seua paraula i testimoni del seu amor.»

En aquests moments en què el pessimisme i la desesperança po-

den envair la vida de l'Església, el papa Francesc ens exhorta «a no deixar-nos esclafar per la sensació d'incapacitat» ni «cedir al pessimisme que ens converteix en espectadors passius d'una vida cansada i rutinària». Per al cristià no hi ha lloc per a la temor: Jesús camina amb nosaltres i pot transformar els nostres desànimis en esperança.

Quan experimentem dificultats en l'evangelització, fàcilment podem caure en la temptació de no veure els germans de vida cristiana que fructifiquen entre nosaltres. I és que la llavor del Regne, encara que xico-

teta, invisible i tal vegada insignificant, creix silenciosament en el nostre món gràcies a l'obra incessant de Déu. Potser no ho percebem perquè volem ser nosaltres els qui determinem els temps i el ritme de creixement del Regne i oblidem que «la llavor germina i creix sense que el sembrador sàpiga com» (Mc 4,27), perquè allò determinant és l'acció de Déu que supera les nostres expectatives i ens sorprèn amb la seua generositat, fent germinar els fruits del nostre treball més enllà del que es pot esperar de l'eficiència humana.

Amb aquesta confiança evangèlica podem entendre el que ens diu el Papa en el seu missatge: «mai podrà haver-hi pastoral vocacional, ni missió cristiana, sense l'oració assídua i contemplativa», especialment en l'adoració eucarística, lloc privilegiat de la trobada amb Déu. Mantinguem viva en les nostres parròquies l'esperança de santes vocacions i animem els joves que senten el desig de seguir el Senyor a discernir amb sinceritat la seua vocació.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La sang del Senyor ens purifica

Jesús va fer el camí de la seva mort i resurrecció com a Primogènit de molts germans. Ell, Fill de Déu i un dels nostres, donant-se del tot al Pare va obrir el camí de la vida veritable a la humanitat sencera. La carta als Hebreus mostra aquest misteri al voltant d'una categoria que dóna sentit a tot: la sang de Jesús. Per una banda, ell, en la seva sang, «ha entrat al santuari» (He 9, 11-12); per l'altra, aquella sang «ens purifica» (He 9,13-14), de manera que, en la seva sang, nosaltres «podem entrar al santuari» (He 10,19-21), que és la comunió amb el Déu vivent.

La sang de Jesús vessada a la creu és el signe d'un misteri inefable; és signe i manifestació de

la donació de Jesús al Pare i a la humanitat fins a donar la vida. L'accent sobre la sang posa de relleu el caràcter cruent i dolorós de la mort de Jesús, però el centre no és pròpiament el seu sofriment sinó la seva donació total, amorosa, confiada, marcada pel sofriment, en el qual ell aprengué a donar-se (He 5,8). «En la seva sang» expressa el misteri central de Jesús: Ell entrà en comunió plena amb el Pare entregant-se a Ell del tot, fins a donar dolorosament la seva vida.

«La seva sang ens purifica» dels nostres pecats. La imatge d'una sang que neteja és tan sorprenent que s'emporta la interpretació i ens atrapa, però la «sang de Jesús», recordem-ho, significa

l'entrega de Jesús al Pare donant-ho tot, també la vida.

Aquella sang ens purifica vol dir que la donació de Jesús fa possible la nostra entrega personal, lliure, també dolorosa, a Déu i als germans; és així com quedem purs dels nostres pecats.

Així «en la seva sang» podem entrar al santuari participant en l'Esperit de Déu, per la nostra comunió viva amb Jesús, que per la mort i resurrecció, donant-se, va entrar a la comunió plena amb el Pare.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

«Pedid al dueño de la mies que mande obreros a su mies» (Mt 9,38)

El beato Pablo VI instituyó hace 54 años la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones. Quiso que se celebrara cada año el cuarto domingo del tiempo pascual, en el que escuchamos las palabras de Jesús presentándose como el Buen Pastor que conoce a sus ovejas, las ama y da la vida por ellas. Todos somos conscientes de la necesidad que tiene el Pueblo de Dios de pastores según el corazón de Cristo, que le hablen en su nombre, que lo guíen y que lo cuiden, no como asalariados, sino con el mismo amor del Señor. A partir de este año, la Jornada por las Vocaciones Nativas en las iglesias de los territorios de misión se unirá a ésta instituida por Pablo VI.

El papa Francisco, en el mensaje que ha dirigido a la Iglesia para la jornada de este año, nos recuerda que la motivación que debe haber en quien se siente llamado a seguir al Señor ha de ser «un deseo incontenible de llevar la Buena Noticia a los hermanos, a través de la evangelización y el servicio movido por la caridad». Una auténtica vocación es la de aquel que no pretende «anunciarse a sí mismo, ni velar por los intereses de un negocio». Tiene su origen en un encuentro con Cristo que le ha transformado el corazón, por lo que «no puede guardar esta experiencia para sí». Quienes han sentido la llamada del Señor a seguirle en la vida consagrada, en el ministerio sacerdotal y en la vocación misionera, han sido llamados «para que estuvieran con Él y para enviarlos a predicar» (Mc 3,14-15). «La relación con el Señor (afirma el Papa) implica ser enviado al mundo como profeta de su palabra y testigo de su amor.»

En estos momentos en los que el pesimismo y la desesperanza pueden invadir la vida de la Iglesia, el papa Francisco nos exhorta «a no dejarnos aplastar por la sensación de incapacidad» ni «ceder al pesimismo que nos convierte en espectadores pasivos de una vida cansada y rutinaria». Para el cristiano no hay lugar para el temor: Jesús camina con nosotros y puede transformar nuestros desánimos en esperanza.

Cuando experimentamos dificultades en la evangelización, fácilmente podemos caer en la tentación de no ver los gérmenes de vida cristiana que fructifican entre nosotros. Y es que la semilla del Reino, aunque pequeña, invisible y tal vez insignificante, crece silenciosamente en nuestro mundo gracias a la obra incesante de Dios. A lo mejor no lo percibimos porque queremos ser nosotros quienes determinemos los tiempos y el ritmo de crecimiento del Reino y olvidamos que «la semilla crece sin que el sembrador sepa cómo» (Mc 4,27), porque lo determinante es la acción de Dios que supera nuestras expectativas y nos sorprende con su generosidad, haciendo germinar los frutos de nuestro trabajo más allá de lo que se puede esperar de la eficiencia humana.

Con esta confianza evangélica podemos entender lo que nos dice el Papa en su mensaje: «nunca podrá haber pastoral vocacional, ni misión cristiana, sin la oración asidua y contemplativa», especialmente en la adoración eucarística, lugar privilegiado del encuentro con Dios. Mantengamos viva en nuestras parroquias la esperanza de santas vocaciones y animemos a los jóvenes que sienten el deseo de seguir al Señor a discernir con sinceridad su vocación.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Quaresma a la Terra Alta

Seguint el costum pastoral, diumenge 26 de març, a la parròquia de Sant Joan Baptista d'Horta de Sant Joan, s'ha realitzat el recés arxiprestal de Quaresma.

Eren les 16.30 h, quan la religiosa missionera comboniana Montserrat García ha encetat una xerrada. En finalitzar-la, s'ha entregat als assistents, uns cinquanta, una fotocòpia resum de les seves paraules per poder meditar personalment o en grup durant una estona.

Després, un mossèn ha exposat el Santíssim per poder fer pregària, intercalant silenci i alguna cançó adient.

Per finalitzar, la parròquia ha ofert un petit refrigeri per poder compartir aliments i conversa a la sagristia i al petit saló de catequesi. Ha estat una estona molt agradable.

Aquest recés ha culminat la setmana d'animació missionera a la Terra Alta. La germana Mont-

serrat ha passat pels diferents centres de formació, les parròquies, grups de catequesi i misses donant testimoni missioner. Ha estat una agradable injecció de vitamines missioneres.

Els mossens de Terra Alta

XXXIII Trobada infantil diocesana a la Catedral

El diumenge 26 de març tingué lloc la trobada del MID. Amb motiu de celebrar a la nostra diòcesi, l'Any Jubilar Marià, coincidint amb el 400 aniversari de la fundació de l'Arxiconfraria de Ntra. Sra. de la Cinta, el lema de la jornada fou: «Per Maria a Jesús». Per aquest motiu s'ha treballat a la catequesi el tema sobre la Mare de Déu, amb les diferents advocacions marianes de la diòcesi.

Aquesta trobada del Moviment Infantil Diocesà, aplegà a les 10.15 h a la Catedral, més de cinc-cents xiquets i xiquetes dels diferents pobles i parròquies del bisbat. En arribar es va fer l'acollida, les inscripcions i el repartiment de mocadors de diversos colors segons la parròquia o el poble. Per als xiquets que aquest any rebran la Primera Comunió

es reservà el color blanc i els ho posà el Sr. Bisbe al final de la Missa. Els grups portaven un estendard amb la imatge de la patrona de la parròquia o d'una ermita propera. Dintre la programació de la catequesi per preparar aquesta trobada, d'acord amb el material que s'envià prèviament a les parròquies, estava previst confeccionar l'estendard com una activitat més.

En acabar la celebració eucarística amb l'himne del MID: «Endavant, endavant, els amics de Jesús sempre endavant» ens vam desplaçar al Seminari per a dinar. Com el dia fou primaverall, ens vam aplegar tots a l'aire lliure on vam compartir xerrades, rialles i l'alegria de la trobada.

Havent dinat començà la gimcana, el *flashmove* i el festival. Cal remarcar la bona organització que va haver-hi al llarg de la trobada. Els xiquets van passar-ho molt bé, acompanyats pels seus catequistes, pels seus mossens i pel Sr. Bisbe, qui va fer-s'hi present tota la jornada. Amb l'himne del MID, els xiquets i xiquetes es van acomiadar fins a la propera trobada, marxant als seus pobles plens d'alegria pel bon dia que havien passat.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Fins i tot en moments durs i trastornadors, la misericòrdia i la bondat del Senyor són més grans que qualsevol altra cosa» (1 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Quan l'Esperit Sant viu en els nostres cors, ens fa comprendre que el Senyor és a prop i sempre té cura de nosaltres» (2 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Amb Jesús la joia habita el cor, l'esperança reneix, el dolor es torna pau, el dolor esperança, la prova oferta d'amor» (2 d'abril de 2017).

@Pontifex: «Mirem de seguir la petjada de Crist, concretament dedicant-nos als germans i germanes necessitats» (5 d'abril de 2017).

Novenario del Santíssim Cristó del Mar 2017

Ya en la Subida del Santo Cristo a la parroquia de San Bartolomé, un grupo de jóvenes, emocionados, portaban la Cruz de Lampedusa, construida con los restos de la madera de pateras destruidas por el temporal del mar Mediterráneo que acarrió la muerte a tantas y tantas personas. Era un signo sensible del sufrimiento de emigrantes en búsqueda de tierras hospitalarias. Presidía el cortejo el sacerdote nigeriano Mn. Kenneth que vivió la experiencia de entrar en patera, liberada por la Guardia Civil, por Algeciras hasta afincarse en Murcia después de un largo periplo (años) por el desierto, por Marruecos y por el Atlántico donde no sólo perdió a muchos compañeros, sino que en esos momentos durísimos, en medio de la tormenta, le hizo la promesa a Dios de entregarle su vida en el sacerdocio y a los demás hermanos, si le ayudara a salir de esos momentos tan duros.

Era una delicia escuchar las palabras del P. Kenneth, sentidas y vividas, que mostraban el camino glorioso de la cruz, y, sobre todo, la fuerza piadosa de su madre cuando le insistía en sus años de adolescencia a que estuviera cerca de la Iglesia,

a que gozara de la misa dominical. Su pueblo sigue devastado por la ira y ceguera del Boko Haram.

Una vida dura, la del P. Kenneth, vencida por la entrega generosa del amor hermoso. Nosotros damos gracias a Dios y al P. Kenneth por haber-

nos mostrado un camino, el camino de la cruz que nos conduce al cielo, lugar feliz de la liberación, en medio de una fina y acompañada alegría. Sabemos a qué Señor servimos en la libertad de los hijos de Dios.

Manuel Ferrer

Encuentro de la Adoración Nocturna en l'Ametlla de Mar

El sábado 1 de abril, comenzamos un cenáculo de formación sobre la Adoración eucarística, nos encontramos en l'Ametlla de Mar. Es una idea que se pensó en la última asamblea que celebramos en Ulldecona por el mes de febrero. Hicimos este primer encuentro, participando de las secciones de Ulldecona, Móra d'Ebre y de l'Ametlla. La primera conferencia trató sobre la Eucaristía como alimento de vida, y después hubo un momento de diálogo entre los asistentes; a continuación unos minutos de descanso, y hu-

bo la segunda conferencia sobre el inicio de la Adoración eucarística y con qué motivo se fundó la Adoración Nocturna en Italia y su difusión por Francia y España; también hubo ruegos y preguntas. A continuación, pasamos a la iglesia parroquial y tuvimos exposición del Santísimo Sacramento, así como el rezo de la Sexta y un rato de contemplación en silencio. Ya llegadas las 13 horas, se acabó este encuentro, con este deseo de propagar la Adoración en la diócesis.

Mn. Antonio Bordás

AGENDA

- ▶ **Dimarts 9**, Godall, al matí, Visita Pastoral. / Ulldecona, a la tarda, Visita Pastoral.
- ▶ **Dies 10 i 11**, Conferència Episcopal Tarraconense.

- ▶ **Divendres 12**, Els Muntells, a les 17 h, confirmacions. / Sant Jaume d'Enveja, a les 19 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 13**, Bot, a les 19 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10 (o bé, com que s'ha llegit el diumenge: Jo 10,11-18)]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev. i doctor de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. **Lleida:** ■ Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Sants Nereu i Aquil-

leu (s. III-IV), soldats màrtirs a Roma; sant Pançraç (s. III-IV), màrtir romà.

13. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. **Tortosa:** Mare de Déu dels Desemparats; Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, religiós franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Congr. del Sagrat Cor de Bètharam.

14. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26), santa Gemma Galgani, vg. seglar.

Diumenge IV de Pasqua

COMENTARI

Els qui entrin passant per mi, seran salvats

El discurs de Pere té efectes: es van penedir de tot cor. Amb penediment de conversió: *Digueu-nos què hem de fer.*

Fidel a la predicació de Jesús, els respon Pere: *Convertiu-vos i que cadascú es faci batejar en el nom de Jesús.*

Així, reconciliats amb Déu per la incorporació baptismal a Crist, *rebreu el do de l'Esperit Sant.*

1Pe subratlla l'*obrar el bé* (traducció dinàmica de la bondat) i el *sofrir*.

El sofriment, seguint les petjades de Crist i viscut *confiant la pròpia causa a Aquell que judica amb justícia*, dóna sentit al veritable ésser cristià.

La controvèrsia amb uns fariseus motiva un discurs amb metàfores singulars com *pastor, estrany, lladre, corral de les ovelles, porta i altre indret*.

La connexió de *'pastor i ramat'* amb *'corral i porta'* motiva la primera part del discurs: *Jo sóc la porta. Qui no entra per la porta al corral de les ovelles és un lladre o un bandoler.*

El qui *entra per la porta* té identitat: *és el pastor de les ovelles*; té un dret que se li reconeix: *el guarda li obre la porta.*

A més *les ovelles li reconeixen la veu*. Són seves no per domini sinó perquè *camina al davant i elles el segueixen*.

Jo sóc la porta de les ovelles. Els qui entrin passant per mi, seran salvats.

Tots els qui es posen al davant de Jesús, usurpant el seu paper de ser *'la porta' de la salvació* per a totes les ovelles, són *lladres o bandolers*.

«*Entrar a través de Jesús*» referit als posats com a *pastors* del Poble de Déu, vol dir tenir-lo com a model; referit a les *ovelles* vol dir escoltar Crist com a l'únic que té *paraules de vida eterna*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, / no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia per camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'as-serena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a ves-sar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?». Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engañío en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños».

Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante».